

Ko ne zna za Karom taj nikada nije bio u Sremskim Karlovcima, a ko je jednom bio doći će ponovo. Klub kulture Karom, je odavno posato najsvetlijim tačka kulturnog života Sremskih Karlovaca, smešten u raritetnoj, najstarijoj kući varošice. Kuću naslonjenu na Karlovačku gimnaziju, u Ulici Mitropolita Stratimirovića br. 2, sa grbom velikaške porodice Matić-Kovačić iz 1620. godine,

sadašnji njen vlasnik i pokretač bezmalo svih kulturnih aktivnosti u Karlovcima, Aleksandar Šaca Matić, u skladu sa svojom profesijom i stilom života, glumca i boema, preobrazio je ovaj prostor u otvoren dom za umetnike.

Jedan od umetnika kojeg je ugostio, predstavio sremskokarlovačkoj publici bio je i Milutin Popović Zahar. Ali, ne samo to, jer je ovaj umetnik dobio posebno mesto i puno angažovanje Šace Matića.

*Koja je to tajna veza na relaciji Zahar-Matić, jer da nema Matića verovatno Milutin Popović Zahar, ma koliko to zaslušio, ne bi gostovao u Sremskim Karlovcima i Novom Sadu?

-U Monografiji, čije se izdanje očekuje, postoji priča da smo se nas dvojica zaista prepoznali kao ljudi, umetnici, da se mi tako lepo družimo i šalimo, a razlika u godinama je sasvim prevaziđena. Zahar je godinu dana mlađi od mog pokojnog oca, što ne smeta da me Zahar zove starijim bratom. Divno sarađujemo i Zahar je, uprkos svom autoritetu i uspehu koji je napravio u životu, čovek, umetnik, sa minimumom sujete u sebi, za razliku od svih drugih umetnika koji je, po prirodi svog poziva, imaju. Zato je između ostalog i uspešan, jer je spreman da sasluša i druge i manje znalce i autoritete i da prihvati ili razmisli o njihovo sugestiji.

Zaharov predak po ženskoj liniji je Jovan Cvijić, a po svemu sudeći, pošto smo iz istog kraja, i slavimo istu krsnu slavu, koja se retko slavi kao krsna slava Sv. Ilija, ali kao crkvena slava, taj Zaharov predak Jovan Cvijić, njegov otac, promenio je ime po đedu Cviju, u Cvijić i on je bio Matić i slavio je Sv. Iliju. Po tom osnovu treba da nam je rođaka i dirigentkinja Darinka Matić-Marović koja je iz istog kraja i slavi istu slavu.

*Šta je razlog što njegov rad poznajemo uglavnom preko narodnih pesama, i zašto je njegova umetnost na ovim prostorima, u njegovoj zemlji, jednostrano primljena?

-To je naša nesrećna situacija u kojoj se nalazimo i nadam se da će nam Bog pomoći, jer samo on to može, da iz nje izademo. Ako smo izgubili pare nismo morali da izgubimo i pamet, ali sa gubitkom gazdinstva, domaćinstva, izgubili smo i pare, i autortitet, i svoje patrijarhalno vaspitanje. Šund, kriminal i korupcija caruju i proizvode određenu muziku a sve drugo idu teško. Teško je i njemu, Zaharu, a teško i meni koji sam daleko manje poznat od njega - kaže Šaca Matić, pisac autetične monodrame "Sremac, braca moj...." koja je doživela treće izdanje. Nju je uvažio i poznati i priznati pisac i dramaturg Radomir Putnik, pa je doživela nekoliko javnih

izvođenja, TV prikazivanja.

-Najlepša stvar vezana za tu monodramu je ta što su je, poput Zaharovih pesama, neki usvojili, kao da je njihova. Prepričavaju je po vojvodanskim bircuzima, i Sremu, seoska kulturno umetnička društva igraju odlomke iz nje, a dva studenta Novosadske akademije umetnosti su diplomirala na toj monodrami, i to jedan Kruševljanin, a drugi Čačanin.

Kulturni klub Karom, izgrađen na ruševinama rimskog utvrđenja, po kojem je dobio i ime, a čiji se ostaci mogu videti u podrumu kuće, odiše jednom posebnom atmosferom nataloženog vremena koji se pamti i poštuje. S toga nije slučajno što je Karom bio, jeste i biće rasadnik umetnosti i umetnika, ali kako konstatiše sa žaljenjem Šaca Matić, „danас od većine napušten, izuzev nekolicine prijatelja koji mu daju podršku i snagu da opstane i istraje u svojoj orientaciji.

-Nema se para, programi su svedeni na moguću meru, i kako živimo takva nam je i umetnost i meni je drago što su moji najbliži saradnici, Maja Ćirić i Bogdan Maksimović posvećenici poput mene, rešeni da održimo započeto – relkao je sa blagom setom Aleksandar Matić.